MAGAZIN sportiv

SP

„Cetatea tenisului" din Riga și-a deschis porțile...

Rareori un concurs începe cu o ... festivitate de premiere. Și totuși, așa s-a întîmplat la deschiderea turneului internațional de tenis de la Riga, care a fost precedată de înmînarea unor premii și diplome acordate unui numeros grup de sportivi. Trebuie făcută însă precizarea că nu toți cei premiați pe noul stadion de tenis din Riga în acea memorabilă după amiază de 9 mai erau tenismani. Dar toți fac parte din asociația sportivă T.T.T.R., care reunește pe lucrătorii trustului de tramvaie și troleibuze din capitala R.S.S. Letone. Premiile ce le primeau constituiau o apreciere pentru miile de ore de muncă voluntară prin care a fost ridicată frumoasa și impunătoarea bază de tenis din Riga, una din cele mai mari din Europa. Este suficient să spunem că toate cele 9 terenuri sînt înconjurate de tribune capabile să adăpostească 30.000 spectatori. O adevărată „cetate a tenisului", mai frumoasă și mai impunătoare decît așa cum apărea acum un an în planurile și machetele concepute — tot în ore libere... — de harnicul arhitect I. Strautmanis, și el un pasionat iubitor al sportului alb. Fiindcă mai puțin de un an a durat construcția noului stadion.

În primăvara trecută, pe locul unde urma să se ridice construcția, au făcut o vizită jucătorii maghiari Zoltan Katona și Clara Bardoczi. Ascultînd explicațiile gazdelor, încercatul tenisman Katona a exclamat:

— Bine, dar aici va fi mai frumos ca la Wimbledon!...

— Mai mult chiar — a răspuns Strautmanis. — Vrem să facem la Riga, un „Lujniki" al tenisului...

Constructorii n-au dat greș. Și cînd — după un an de zile — aceiași Katona și Bardoczi au coborît din autobuz în fața noii „cetăți a tenisului", ei și-au mărturisit surprinderea și admirația. Într-adevăr, noul stadion de tenis este un „Lujniki" al sportului alb, o adevărată bijuterie a arhitectonicii sportive.

Știați că...

...la Budapesta există o originală cooperativă de producție meșteșugărească, alcătuită numai din... sportive? Aci muncesc majoritatea jucătoarelor de volei, gimnastelor și atletelor din clubul *Spartacus*. Produsele lucrate de ele — jucării din material plastic — se bucură de o deosebită apreciere printre cumpărători. Și un amănunt suplimentar: președintele cooperativei este renumita gimnastă *Olga Tass*, pe care și spectatorii noștri au avut prilejul s-o admire în desele rînduri.

...Federația Internațională de Fotbal Asociație (F.I.F.A.) a primit de pe acum candidaturile pentru organizarea ediției 1966 a campionatelor mondiale? Concurează Anglia. R. F. Germană și Spania. Mexicul a anunțat că este dispus să organizeze ediția 1970, dar propunerea a fost respinsă, fiind socotită prematură. Credem și noi!

...cel mai popular sportiv danez s-a retras din activitatea sportivă? Numele său este Knut Lundberg. El are acum 38 de ani și de-a lungul carierei sale a fost de 39 de ori internațional de fotbal, de 11 ori internațional de baschet și de 7 ori internațional de handbal!

Despre handbalul japonez

Victoriile obținute de reprezentativele de handbal ale țării noastre au avut un larg ecou pe plan mondial. Faptul că echipa feminină a devenit campioană mondială în 1956, iar mai apoi strălucita comportare a tinerilor noștri handbaliști, care în 1959 au ocupat locul secund la campionatul mondial, au făcut să se vorbească despre handbalul românesc chiar și în cele mai îndepărtate colțuri ale globului. Datorită acestui fapt nu de mult federația de handbal din Japonia a invitat o selecționată a țării noastre să întreprindă un turneu în Extremul Orient.

Pentru a informa cititorii noștri vom publica astăzi cîteva amănunte privind dezvoltarea handbalului în Japonia. In această țară primele jocuri de handbal au avut loc în anul 1922, dar mult mai tîrziu prin 1937 a fost înființată federația japoneză de handbal. Tot în 1937 s-a organizat și primul campionat oficial al Japoniei. Activitatea nu luase însă amploare. Despre o dezvoltare a handbalului japonez se poate vorbi abia după terminarea celui de al doilea război mondial, cînd în anul 1946 handbalul a fost introdus în programul Primului Festival Național Sportiv.

Cît privește handbalul în 7, primul joc de acest gen în Japonia a avut loc în anul 1954 în orașul Osaka. Un an mai tîrziu au fost organizate și primele echipe feminine de handbal în 7.

In prezent, handbalul — în mod special cel în 7 — este larg răspîndit în Japonia, anual fiind organizate în afară de campionatul național încă 7 competiții pe întreaga țară.

Cu ocazia turneului pe care îl vor întreprinde handbaliștii noștri în această țară ei vor întîlni cele mai puternice echipe japoneze, printre care pe „All Schibavura" din Tokio, campioana Japoniei.

MOMENT RĂU ALES

— *Zîmbiți, vă rog!*

Acasă la Petschovski...

Anul trecut, spre sfîrșitul lui ianuarie, am fost la Arad. Pentru prima oară. Am așteptat nerăbdător ziua plecării. Mă gîndeam cu plăcere că voi sta de vorbă cu Petschovski, după ce ani în șir l-am privit doar din tribună. In gară, întreb într-o doară:

— Nu cumva știți unde locuiește fotbalistul Petschovski?

Răspunsul e mai prompt decît mă așteptam:

— Se poate să nu știu? Pe strada 8 Mai, la numărul 15, lîngă Mercea și Dușan. O stradă cu case noi.

... O dată ajuns în fața casei lui Petschovski, mi-am dat seama imediat că n-am nimerit tocmai bine. Trei biciclete sprijinite de gardul curții asfaltate erau gata de drum. Iar trei duluși imenși păreau hotărîți să apere liniștea soneriei. Noroc că de după colțul casei apăru silueta lui Peci, urmat de Ioșka, bălatul cel mare, un flăcău mai înalt decît „bătrînul", și de Vasile, Nu am putut-o evita însă, urmărind măiestria decanului de vîrstă și de merit al fotbalului nostru. Stam și admiram antrenamentul celor trei Petschovski. Lecția avea o densitate maximă. Aria de a „lip." mingea pe picior și de a o transforma apoi într-un proiectil dirijabil nu e deloc ușoară. Ioșka și Vasile sorbeau vorbele și mișcările tatălui lor. Băieții au preluat, fiecare cîte ceva, din calitățile internaționalului. Ioșka a moștenit din finețea sobră a lui Petschovski, iar Vasile — din fantezia neobosită a mereu tînărului său tată.

... Insecarea se lăsase, spre regretul meu. In mai puțin de cinci minute, cei trei „cicliști" erau din nou în șa. Porniră. I-am urmărit cu privirea.

Nu de mult am fost iar la Arad. Și, bineînțeles, n-am ocolit strada 8 Mai. Am ajuns spre seară, pe la șapte. Ce gazdă minunată e Petschovski! Și cît e de mîndru de noua sa casă.

Protestele sînt zadarnice. Masa e așternută într-o clipă. Capul familiei explică zîmbind:

— In loc de vin o să discutăm despre fotbal. De fapt, unde e fotbal nu e vin. Și invers. Apoi, în loc de cafea o să vorbim tot despre fotbal.

Veselul Vasile ciocnește zîmbind primul pahar cu... apă:

— Fotbalul, cum spune tata, este înainte de toate un joc. Un joc minunat. O distracție la care participă 11 jucători și nu unul.

— E o medalie cu două fețe, continuă Ioșka. E un joc a cărui frumusețe depinde de sacrificiul pe care ești capabil să-l faci la antrenamente...

— Intr-un cuvînt, un joc pe care trebuie să-l iubești. Iar cînd iubești, orice sacrificiu e cum nu se poate mai firesc — îi completează tatăl.

— Cum merg băieții cu fotbalul?

— Merg bine. Dar ce să mai vorbim. Prima lor mingе a fost de piele. A mea a fost de cîrpă. totul merge mai prost: pasele, stopul, driblingul... In sfîrșit, în fotbal trebuie să știi să lupți pentru victorie.

Băieții s-au retras. Sîntem hotărîți să plecăm. „Bătrînul" îmi șoptește la ureche:

— Dacă eram singuri puteam sta de vorbă oricît, dar soția ne impune tuturor un program foarte sever. De obicei ne culcăm la nouă. Să-ți mai spun ceva. Nici nu-ți închipui ce rol are o nevastă în viața unui jucător de fotbal. Noapte bună...

★

La 2 iulie maestrul emerit al sportului Iosif Petschovski pășește în al 40-lea an al vieții. Susține și confirmă — nu e așa? — că niciodată nu s-a simțit mai tînăr ca azi...

IOAN CHIRILA

Emisiunea „Sport" a reunit familia Petschovski în jurul aparatului de radio. Peste cîteva clipe va fi veselie mare. U.T.A. a urcat încă un loc în clasament

Foto: V. Bageac

Varietăți

STIRLING MOSS TRECE LA... 2 ROȚI

Acum cîteva zile, o „armată" de fotoreporteri era postată la colțul unei străzile din Londra, așteptînd trecerea unui ciclist. Moment dintr-o cursă de fond? Nicidecum. Atunci?...

Ciclistul în cauză nu era altul decît Stirling Moss, asul automobilismului britanic. Faptul cel mai important este că apariția sa pe bicicletă nu reprezintă un capriciu, ci corespunde unei necesități reale. Ea este motivată de o recentă hotărîre judecătorească prin care automobilistului Stirling Moss i se retrage pe timp de un an permisul de circulație, ca urmare a repetatelor sale accidente pe străzile Londrei.

Deci, pînă în 1961, Moss nu va putea fi văzut la volan decît — bineînțeles — pe circuitele curselor, acolo unde sancțiunea rămîne inoperantă.

● La cea de a treia ediție a Jocurilor Olimpice, care s-au ținut în 1904 la Saint-Louis, la sosirea din maraton s-a petrecut un incident mai mult... comic. In timp ce toată lumea își îndrepta privirile spre locul de unde trebuiau să apară concurenții, se ivi deodată un concurent (pe nume, Fred Loy) care — proaspăt și bine dispus — trecu primul linia de sosire. Aplauze, îmbrățișări, flori și... o fotografie alături de Alice, fiica președintelui Theodor Roosevelt... Tocmai atunci, apăru — extenuat și plin de praf — în mijlocul indiferenței generale a unui public extaziat de performanța extraordinarului Fred... adevăratul cîștigător! Misterul a fost curînd lămurit: proaspătul Fred Loy parcursese cea mai mare parte a parcursului instalat confortabil într-o trăsură...

● *In antichitate, întrecerile de pugilat erau de foarte multe ori violente și crude. Învingători și învinși părăseau stadionul cu nasul stîlcit, cu dinți rupți, cu maxilarul fracturat, uneori aproape orbi. Iată, pe această temă, o epigramă din antichitate, dedicată atletului Stratophon: „Cînd Ulise s-a întors acasă după 20 de ani de absență, Argus, cîinele lui fidel l-a recunoscut. Dar tu, o Stratophon, după numai patru ore de pugilat, ești de nerecunoscut nu numai pentru cîini, ci și pentru întreg orașul, și dacă te privești într-o oglindă, tu însuți ai să juri că... nu ești Stratophon!"*

POȘTA MAGAZIN

ANTON RADULESCU, TURNU MAGURELE. — Zavoda I — Francisc sau „Fery", cum i se spune — are 33 de ani. I-a împlinit luna trecută. Și-a început activitatea fotbalistică la Baia Mare, ca „pitic", la echipa Phönix. Tot aici a jucat ca junior, fiind apoi promovat în prima echipă, care activa atunci în categoria B. Un timp a jucat și la Rapid-București, de unde, în 1949, a trecut la C.C.A.

ION VATAFU, SIGHET. — 1) Mihail Tal a cîștigat de două ori campionatul U.R.S.S. Ținînd seama de valoarea șahului sovietic, se poate spune că o dată cu acest titlu îl deținea — neoficial — și pe cel de campion mondial. Acum, l-a cîștigat cu... acte în regulă! 2) Ann Haydon nu mai joacă tenis de masă. A renunțat, se pare, definitiv la acest sport, în favoarea tenisului de cîmp.

CONSTANTIN DANESCU, DRAGANEȘTI-OLT. — 1) Titus Ozon are 33 de ani. I-a împlinit... ieri! 2) Dinamo București a cîștigat o singură dată campionatul țării: în 1955. Dinamoviștii au folosit atunci, cel mai des, următorii jucători: Birtașu (Panaghia) — Toma, Băcuț II, Szöke — Călinoiu, Băcuț I — Barta (Magheț), Nicușor, Ene, Neagu, Suru.

V. ALEXANDRESCU, MEDGIDIA. — 1) Iolanda Balaș are 23 ani. I-a împlinit în decembrie. — 2) Înălțimea lui Raksi? 1,62 m.

GHEORGHE ZDRAVANU, PITEȘTI. — Viorel Mateianu are 22 de ani. A debutat la vîrsta de 12 ani în echipa de pitici a Școlei Boldești. A fost selecționat de mai multe ori în reprezentativa de juniori a țării, remarcîndu-se cu deosebire cu prilejul Turneului U.E.F.A. ținut în Spania. N-a jucat încă în prima echipă a țării, dar nici nu mai e departe de acest eveniment: pînă la meciul cu Cehoslovacia n-a mai rămas decît o săptămînă!

EUGEN TEIRAN, BACAU. — Patru din cele 5 ediții de pînă acum ale „Cupei Campionilor Europeni", la fotbal au fost cîștigate de Real Madrid. (Finala celei de a 5-a ediții între Real Madrid și Eintracht Frankfurt se va juca la 28 mai). Fotbaliștii noștri au participat la patru ediții ale acestei competiții, obținînd următoarele rezultate: 1956—1957 — Dinamo București—Galatasaray: 3-1 și 1-2, Dinamo București—T.D.N.A. 1—8 și 3-2; 1957-1958: C.C.A. — Borussia Dortmund: 2-4 și 3-1 (1-2 apoi în meciul decisiv), 1958—1959: Petrolul — Wismut Karlmarxstadt 2-4 și 2-0 (0-4 în meciul decisiv), 1959—1960: Petrolul—Wiener S.K. 0-0, 1-2.

I. CIOBOTARU, PIATRA NEAMȚ. — Să vă spunem dacă Nicolae Linca își va apăra la Roma titlul olimpic cucerit la Melbourne? Ținîndu-se seama de ansamblul performanțelor lui din ultimul timp și totodată de forma sportivă a altor boxeri de la această categorie — mijlocie mică — el n-a fost inclus în lotul olimpic. După cum am mai spus însă, „ușile" lotului nu sînt... zăvorîte. Finalele campionatelor republicane de box de săptămîna viitoare, în cadrul cărora va evolua și Linca, pot constitui un prim argument în favoarea sau în... defavoarea lui Linca. Vîrsta lui? 30 de ani.

VLAD COMANEANU, TURDA. — Care e cea mai bună performanță internațională a echipei C.C.A.? Desigur, acel 5-1 realizat în 1956, la București, în meciul cu echipa engleză Luton Town, cîntărește mult în palmaresul echipei noastre... campioane (ne-am permis să anticipăm cu o lună!). Nouă ni se pare însă tot atît de valoroasă comportarea fotbaliștilor de la C.C.A. în întîlnirea-revanșă, disputată în același an la Luton, cînd, conduși cu 3-0, au cîștigat pînă la urmă cu 4-3. O astfel de performanță, în deplasare — și în fața unei echipe engleze — nu e de trecut cu vederea!

ION POȘTAȘUL

Redacția și administrația: București str. Vasile Conta nr. 16 telefon 11.10.05. Interurban 72. Nr. 1—2 STAS 3452. Intreprinderea Poligrafică Nr. 2, str. Brezoianu 23—25
X X
Abonamentele se fac la oficiile poștale prin factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi